

Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Savska cesta 62

Poslovni broj: I KŽ-298/2025-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Marije Balenović, predsjednice vijeća, te Sene Midžić Putigna, Maje Štampar Stipić, mr. sc. Zorislava Kaleba i Slavena Vidmara, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Nevene Popović, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog K. P. zbog kaznenog djela iz članka 111.a stavka 1. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15., 101/17., 118/18., 126/19., 84/21., 114/22., 114/23. i 36/24.-dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbi optuženog K. P. podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Bjelovaru broj K-4/2025. od 3. srpnja 2025. u sjednici vijeća održanoj 26. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Djelomično se prihvaća žalba optuženog K. P., preinačuje se prvostupanjska presuda u pravnoj oznaci djela, te se izriče da je optuženi K. P. radnjama na štetu žrtve A. P. opisanim pod točkom I. izreke te presude počinio kazneno djelo teškog ubojstva iz članka 111. točke 2. i 3. KZ/11.

II. Uslijed odluke pod točkom I. preinačuje se prvostupanjska presuda i u odluci o kazni na način da se optuženom K. P. za kazneno djelo teškog ubojstva iz članka 111. točke 2. i 3. KZ/11. na štetu žrtve A. P., na temelju članka 111. KZ/11. utvrđuje kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od 25 (dvadeset i pet) godina, te se prihvaćaju po prvostupanjskom sudu utvrđene kazne zatvora za kaznena djela za koja je proglašen krivim pobijanom presudom, i to za 4 kaznena djela teškog ubojstva na štetu G. V., Z. L., B. N. i M. Č., opisanog u članku 111. točki 2. KZ/11., a kažnjivog po članku 111. KZ/11. kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od po 21 (dvadeset i jednu) godinu za svako, za kazneno djelo ubojstva na štetu D. F., opisano i kažnjivo po članku 110. KZ/11. kazna zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina, za 3 kaznena djela teškog ubojstva u pokušaju na štetu K. J., M. Đ. i L. P., opisanog u članku 111. točki 2. u vezi s člankom 34. stavkom 1. KZ/11, kažnjivog po odredbi članka 111. KZ/11. kazna zatvora u trajanju od po 10 (deset) godina za svako, za 2 kaznena djela ubojstva u pokušaju na štetu S. S. i O. K., opisanog u članku 110. u vezi s člankom 34. stavkom 1. KZ/11., kažnjivog po članku 110. KZ/11, kazne zatvora u trajanju od

po 5 (pet) godina za svako, za kazneno djelo protiv opće sigurnosti, dovođenjem u opasnost života i imovine općeopasnom radnjom ili sredstvom, opisanog i kažnjivog po članku 215. stavku 1. KZ/11., kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i za kazneno djelo protiv života i tijela, teškom tjelesnom ozljedom, opisanog i kažnjivog po članku 118. stavku 1. KZ/11. kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, pa se optuženi K. P. na temelju članka 46. stavka 2. i članka 51. stavka 1. i 3. KZ/11. osuđuje na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od 50 (pedeset) godina u koju mu se na temelju članka 54. KZ/11. uračunava vrijeme provedeno od uhićenja i u istražnom zatvoru od 22. srpnja 2024. pa nadalje.

III. U preostalom dijelu žalba optuženog K. P. odbija se kao neosnovana, te se u ostalom pobijanom, a nepreinačenom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Uvodno označenom prvostupanjskom presudom optuženi K. P. proglašen je krivim zbog počinjenja jedanaest kaznenih djela protiv života i tijela i to kaznenog djela teškog ubojstva ženske osobe na štetu A. P., opisanog i kažnjivog po članku 111.a stavku 1. KZ/11., za koje mu je temeljem članka 51. stavka 1. KZ/11. u vezi s člankom 111.a stavkom 1. KZ/11. utvrđena kazna zatvora u trajanju od 25 godina, 4 kaznena djela teškog ubojstva na štetu G. V., Z. L., B. N. i M. Č., opisanog u članku 111. točki 2. KZ/11., a kažnjivog po članku 111. Kaznenog zakona, za koja su mu temeljem članka 51. stavka 1. KZ/11. u vezi s člankom 111. KZ/11. utvrđene kazne dugotrajnog zatvora u trajanju od 21 godinu za svako, kaznenog djela ubojstva na štetu D. F., opisanog i kažnjivog po članku 110. KZ/11. za koje mu je temeljem članka 51. stavka 1. KZ/11. u vezi s člankom 110. KZ/11. utvrđena kazna zatvora u trajanju od 15 godina, 3 kaznena djela teškog ubojstva u pokušaju na štetu K. J., M. Đ. i L. P., opisanog u članku 111. točki 2. u vezi s člankom 34. stavkom 1. KZ/11., kažnjivog po odredbi članka 111. KZ/11. za koja su mu na temelju članka 51. stavak 1. KZ/11. u vezi s člankom 111. KZ/11. utvrđene kazne zatvora u trajanju od po 10 godina za svako, 2 kaznena djela ubojstva u pokušaju na štetu S. S. i O. K., opisanog u članku 110. u vezi s člankom 34. stavkom 1. KZ/11., kažnjivog po članku 110. KZ/11., za koja su mu na temelju članka 51. stavka 1. KZ/11. u vezi s člankom 110. KZ/11. utvrđene kazne zatvora u trajanju od po 5 godina za svako, te kaznenog djela protiv opće sigurnosti – dovođenjem u opasnost života i imovine općeopasnom radnjom ili sredstvom, opisanog i kažnjivog po članku 215. stavku 1. KZ/11., za koje mu je na temelju članka 51. stavka 1. KZ/11. u vezi s člankom 215. stavkom 1. KZ/11. utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 godine, kao i kaznenog djela protiv života i tijela – teškom tjelesnom ozljedom, opisanog i kažnjivog po članku 118. stavku 1. KZ/11., za koje mu je temeljem članka 51. stavka 1. KZ/11. u vezi s člankom 118. stavkom 1. KZ/11. utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 godine, pa je na temelju članka 46. stavka 2. u vezi s člankom 51. stavkom 3. KZ/11. osuđen na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od 50 godina u koju mu je na temelju članka 54. KZ/11. uračunato vrijeme provedeno u istražnom zatvoru računajući od uhićenja 22. srpnja 2024. pa nadalje.

1.1. Na temelju članka 79. stavka 2. KZ/11. sud je odredio da se trajno oduzimaju predmeti i to revolver marke Crvena zastava, model 1983/1989, cal. 357 Magnum,

tvorničkog broja 11158 sa tri komada streljiva te lovački nož dužine 25 cm dužine oštrice 12 cm, kao i jedno deformirano pištoljsko zrno i jedna čahura kalibra 357 Magnum te da će se isti nakon pravomoćnosti te presude uništiti.

1.2. Na temelju članka 148. stavka 1. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" br. 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – Odluka Ustavnog suda, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19., 80/22. i 36/24. – dalje u tekstu: ZKP), sud je obvezao optuženog K. P. podmiriti troškove kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. točke 1. do 5. ZKP-a te paušalnu svotu iz članka 145. stavka 2. točke 6. i stavka 3. ZKP-a u iznosu 200,00 eura, kao i nužne izdatke i nagradu branitelja po službenoj dužnosti, u roku 15 dana po pravomoćnosti presude.

1.3. Na temelju članka 148. stavka 1. ZKP-a optuženi K. P. dužan je oštećenima podmiriti troškove kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. točke 8. ZKP-a, na ime nužnih izdataka i nagrade opunomoćenika oštećenika.

2. Protiv ove presude pravodobnu žalbu je podnio optuženik putem braniteljice odvjetnice Marine Lacković iz Daruvara iz žalbenih osnova bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni sa prijedlogom da se ukine pobijanu presudu i predmet vrati na ponovno odlučivanje prvostupanjskom sudu.

3. Odgovor na žalbu optuženika nije podnesen.

4. Spis predmeta je u skladu s člankom 474. stavkom 1. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/2008., 76/2009., 80/2011., 121/2011. - pročišćeni tekst, 91/2012. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/2012., 56/2013., 145/2013., 152/2014., 70/2017., 126/2019., 1307202. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 80/2022., 36/2024. i 72/2025. - dalje: ZKP) dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

5. Djelomično je osnovana žalba optuženika.

6. Nije osnovana žalba optuženika zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. i stavka 3. ZKP-a.

6.1. U pogledu bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP-a optuženik paušalno ističe da je pobijana „presuda proturječna razlozima presude, dok su navedeni razlozi i proturječni, te o odlučnim činjenicama postoji znatna proturječnosti između onoga što se navodi u razlozima presude o sadržaju zapisnika i samih tih zapisnika“, ali iste žalbene navode ne precizira. Suprotno takvim žalbenim navodima optuženika, izreka pobijane presude nije proturječna danim razlozima, a u toj presudi dani su jasni i neproturječni razlozi u pogledu svih odlučnih činjenica temeljem kojih je prvostupanjski sud zaključio da je optuženik počinio kaznena djela za koja je oglašen krivim tom presudom. Tako je prvostupanjski sud sukladno članku 459. stavku 5. ZKP-a u pogledu spornih činjenica izložio jasne i neproturječne razloge zbog kojih ih je našao dokazanima, dajući pri tome ocjenu vjerodostojnosti proturječnih dokaza, te je naveo kojim se razlozima vodio pri rješavanju pravnih pitanja, a osobito pri utvrđivanju postoji li kazneno djelo i krivnja optuženika i pri primjeni određenih odredaba kaznenog

zakona na optuženika i njegova djela. Također, ne postoji u pogledu odlučnih činjenica znatna proturječnost između onoga što se navodi u razlozima pobijane presude o sadržaju isprava ili iskaza danih u postupku i samih tih isprava ili iskaza.

6.2. U odnosu na istaknutu bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP-a, žalbenim navodima se istu ne obrazlaže, pa obzirom da na istu drugostupanjski sud ne pazi po službenoj dužnosti, ovaj sud nije ni razmatrao žalbu iz te žalbene osnove.

6.3. Slijedom navedenog, nije osnovana žalba optuženika iz žalbene osnove bitne povrede odredaba kaznenog postupka, a ovaj drugostupanjski sud ispitujući pobijanu presudu sukladno odredbi članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP-a nije našao da bi bila počinjena neka druga povreda odredaba kaznenog postupka na čije postojanje pazi po službenoj dužnosti.

7. Nije osnovana žalba optuženika niti iz žalbene osnove pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

7.1. Optuženik ističe da bi činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno zbog toga što u prvostupanjskom postupku nije provedena rekonstrukcija događaja, pa da nije nesporno utvrđeno kretanje optuženika, niti vremenski slijed poduzetih radnji, kao i da nije utvrđeno u kojim sobama su se nalazile pojedine žrtve, te koliko je metaka optuženik ispalio u određenim prostorima doma, a koje smatra odlučnim činjenicama.

7.1.1. Prvenstveno valja ukazati da u tijeku prvostupanjskog postupka obrana optuženika nije predložila da se provede rekonstrukcija događaja, pa stoga sukladno članku 466. stavku 4. ZKP-a kojim je propisano da se u žalbi ne mogu iznositi novi dokazi, osim onih za koje je žalitelj saznao nakon zaključenja rasprave, promašeni su žalbeni navodi da bi činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno zbog neprovođenja rekonstrukcije događaja. Uostalom, prvostupanjski sud je, iako u tom pravcu nije bilo prijedloga stranaka, razmotrio potrebu provedbe rekonstrukcije događaja sa balističkim vještakom, a što proizlazi iz razloga danih u točki 67. 2. obrazloženja pobijane presude, ali obzirom da je naknadno mjesto događaja u bitnoj mjeri izmijenjeno preuređenjem ustanove namijenjene skrbi starijih i nemoćnih osoba, pravilno zaključio da se tim dokazom ne bi utvrdile neke nove odlučne činjenice u odnosu na one koje su već utvrđene temeljem drugih dokaza.

7.1.2. Nadalje, iz razloga danih u točkama 47.- 47.2., 66. i 98. pobijane presude proizlazi da je prvostupanjski sud utvrdio temeljem provedenih dokaza kretanje optuženika i slijed radnji kojima je počinio navedena kaznena djela, kao i pozicije žrtava, pa i broj metaka koje je izvjesno ispalio iz revolvera u predmetnom događaju, pa stoga u pogledu tih okolnosti počinjenja kaznenih djela činjenično stanje je potpuno utvrđeno, a pravilnost takvih činjeničnih zaključaka prvostupanjskog suda se ni ne pobija žalbom optuženika.

7.2. Nije u pravu optuženik da bi činjenično stanje bilo pogrešno utvrđeno, obzirom da je prvostupanjski sud pravilnom ocjenom svakog dokaza posebno, te u njihovoj ukupnosti pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice.

7.2. 1. Tako nisu osnovani žalbeni navodi da bi prvostupanjski sud pogrešno utvrdio u odnosu na četiri kaznena djela teškog ubojstva iz članka 111. točka 2. KZ/11. i u donosu na tri kaznena djela teškog ubojstva u pokušaju iz članka 111. točke 2. KZ/11. u vezi s člankom 34. stavkom 1. KZ/11. da bi kvalifikatorna obilježja tih kaznenih djela bila obuhvaćene namjerom optuženika, jer da nije dokazano da bi optuženik bio svjestan dobi, te fizičkog i psihičkog stanja žrtava. Stoga se ističe da nije niti mogao biti proglašen krivim za navedena kaznena djela jer da bi se radilo o osnovnim oblicima kaznenih djela ubojstva iz članka 110. KZ/11. i 110. u vezi članka 34. KZ/11.

7.2.2. Naime, pravilno je prvostupanjski sud zaključio da je optuženik na štetu G. V., Z. L., B. N. i M. Č. počinio kaznena djela teškog ubojstva iz članka 111. točke 2. KZ/11., a na štetu K. J., M. Đ. i L. P. kaznena djela teškog ubojstva u pokušaju iz članka 111. točke 2. KZ/11. u vezi s člankom 34. stavkom 1. KZ/11. Uostalom, žalbenim navodima se u odnosu na sve te žrtve, osim K. J., ni ne pobija pravilnost činjeničnog zaključka prvostupanjskog suda da je optuženik pucajući iz revolvera u dijelove tijela tih žrtava u kojima se nalaze vitalni organi postupao u namjeri da ih usmrti.

7.2.3. U pogledu okolnosti da se radi o žrtvama koje su posebno ranjive zbog svoje dobi kao kvalifikatornog obilježja tih kaznenih djela pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da je optuženik bio svjestan da se radi o takvim posebno ranjivim osobama i to upravo zbog njihove dobi, obzirom da je znao da su sve te žrtve smještene u ustanovi namijenjenoj skrbi starih i nemoćnih osoba upravo jer više zbog visoke životne dobi i komorbiditetima svojstvenim takvoj dobi nisu mogle samostalno brinuti o svojim potrebama niti si pružiti pomoć, kao i da uslijed takvog stanja neće moći ni izbjeći njegov napad. Pri tome za opstojnost ovog kvalifikatornog obilježja kaznenog djela teškog ubojstva iz članka 111. točke 2. KZ/11 nije od značaja da li je počinitelj bio upoznat sa točnim dijagnozama bolesti i pojedinačnim specifičnim ograničenjima u samostalnom funkcioniranju svake žrtve, već je dovoljno da je svjestan da se radi o osobama koje su zbog visoke životne dobi i za takvu dob tipičnih ograničenja u samostalnom funkcioniranju, kao i bolesnih stanja posebno ranjive. Kada se ima u vidu da je optuženik i svoju majku A. P. smjestio u tu ustanovu jer nije bila sposobna za samostalan život uslijed bolesti i starosti, te da ju je i posjećivao, pa je posve jasno da mu je bilo poznato da su štićenici te ustanove upravo posebno ranjive osobe zbog svoje dobi, pa tako i i njegova majka, kao štićenica, kao i prije navedene žrtve koje je ubio, odnosno pokušao ubiti. Dakle, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio i da je optuženik počinio upravo prije navedena kaznena djela teškog ubojstva iz članka 111. točka 2. KZ/11. i teškog ubojstva u pokušaju iz članka 111. točke 2. u vezi s člankom 34. stavkom 1. KZ/11. na štetu osoba posebno ranjivih zbog njihove dobi.

7.2.4. Uz to, u činjeničnom opisu tih kaznenih djela u izreci pobijane odluke opisano je to kvalifikatorno obilježje jer je navedeno da se radi o žrtvama visoke životne dobi (rođene između 1931. i 1942.), štićenicima ustanove za smještaj starih i teško bolesnih odraslih osoba, koje zbog takve visoke životne dobi, te bolesti nisu bile sposobne pružiti si pomoć ni pobjeći, pa u tom dijelu nije osnovana žalba optuženika ni zbog povrede kaznenog zakona.

7.2.5. Nisu osnovani ni žalbeni navodi kojima se ističe da optuženik nije počinio na štetu žrtve K. J. kazneno djelo iz članka 111. točke 2. u vezi člankom 34. KZ/11. jer

da nije pucao u tu žrtvu, obzirom da je ista zadobila ozljede prsnog koša prostrjelom fragmenta projektila, koji je prethodno prošao kroz neku tupotvrdu prepreku u prostoru ili se odbio od neke tupotvrde prepreke u prostoru.

7.2.6. Naime, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da je optuženik i u odnosu na žrtvu K. J. postupao svjestan svoga djela i htijući njegovo izvršenje, ispalivši metak u sobi gdje je bila smještena, a koji ju je projektil pogodio u predjelu prednje stijenke prsnog koša, a što je prema nalazu i mišljenju vještaka sudske medicine Petra Škavića moglo imati i smrtnu posljedicu. Pravilnost takvog zaključka proizlazi iz ukupnosti radnji optuženika utvrđenih po prvostupanjskom sudu. Tako se žalbom ni ne pobijaju utvrđenja prvostupanjskog suda da je optuženik u roku od 10 minuta na terasi i prostorijama u navedenoj ustanovi sustavno gađao revolverom šticeenike te ustanove i zaposlenike do kojih je došao u vitalne dijelove (glavu i prsni koš) kako bi ih usmrtio te da je pri tome u najmanje dva navrata punio revolver municijom. Obzirom da iz tako, po prvostupanjskom sudu pravilno utvrđenih radnji optuženika, *tempore criminis* proizlazi visok stupanj odlučnosti optuženika da usmrti sve osobe do kojih dođe u svom pohodu u navedenoj ustanovi, pravilan je zaključak da je i ispaljujući metak u sobi gdje je bila smještena K. J. postupao u namjeri da ju ubije, neovisno o okolnosti da je taj projektil, prije nego ju je pogodio također u vitalni dio tijela- prsni koš, prošao kroz neku tupotvrdu prepreku u prostoru ili se odbio od takve prepreke.

7.2.7. Nadalje, nije u pravu žalitelj kada ističe i da nije dokazano da bi optuženik na štetu žrtava S. S. i O. K. počinio kaznena djela ubojstva u pokušaju iz članka 110. u vezi s člankom 34. stavkom 1. KZ/11, a posebice obzirom na tjelesne ozljede koje su zadobili, a “ koje nisu pogodne da izazovu terećenu posljedicu, niti je ista izostala radnjom treće osobe ili pravovremenom pruženom medicinskom pomoći.”

7.2.8. Tako je pravilno prvostupanjski sud utvrdio sve okolnosti u kojima su žrtve S. S. i O. K. zadobili tjelesne ozljede, te zaključio da je i u odnosu na te žrtve optuženik postupao u namjeri da ih usmrti, te da je poduzeo odgovarajuće radnje radi ostvarenja takve namjere, ali samo zahvaljujući slučaju istu nije uspio realizirati. Naime, pravilno je prvostupanjski sud iz provedenih dokaza utvrdio da je optuženik u žrtvu S. S. pucao iz revolvera na terasi na kojoj je na isti način usmrtio svoju majku A. P., G. V. i zaposlenika D. F., a nakon toga ušao u prostor ustanove i nastavio pucati iz revolvera na zaposlenike i korisnike ustanove na koje je naišao, pri tome u najmanje u dva navrata i puneći metcima revolver, i to sve gađajući u dijelove tijela (glavu, odnosno prsni koš) u kojim se nalaze vitalni organi i strukture. Tako iz podataka o povredama za S. S. i sudskomedicinskog vještačenja po vještaku sudske medicine dr. Petra Škavića proizlazi da je i ta žrtva zadobila povrede u vidu prostrijelne rane kože i mekih tkiva prednje lijeve strane prsnog koša, dakle da je i njega optuženik ustrijelio u lijevu stranu prsnog koša, gdje se nalaze vitalni organi, kao i da je u slučaju nešto drugačijeg kuta ispaljenja moglo doći do ulaska projektila u prsnu šupljinu i ozljeđivanja vitalnih organa i struktura (srca, velikih krvnih žila i pluća) koje bi ozljede mogle rezultirati i smrtnom posljedicom. Uz to, ta žrtva je pobjegla od optuženika i sakrila se, pa stoga je optuženik i nije uspio ubiti. Obzirom na sve prije navedeno, neosnovani su žalbeni navodi da već iz vrste ozljede koju je žrtva zadobila proizlazi da je pogrešno prvostupanjski sud zaključio da bi se radilo o kaznenom djelu ubojstva u pokušaju.

7.2.9. Također i u pogledu žrtve O. K., pravilnost zaključka prvostupanjskog suda da je i tu žrtvu optuženik pokušao ubiti proizlazi iz svih po prvostupanjskom sudu pravilno utvrđenih okolnosti predmetnog događaja, pa tako i da je optuženik ušavši u prostor ustanove uočio tu žrtvu koja je uspjela zatvoriti vrata kuhinje na koja se naslonila tijelom, kao i da je optuženik to znao jer je pokušao neuspješno otvoriti ta vrata, pa kad nije uspio u dva navrata je pucao u vrata i to upravo u dio vrata iza kojeg je znao da se nalazi žrtva, koja je svojim tijelom blokirala vrata. Da je optuženik, iako nije mogao vidjeti gdje se točno nalazi žrtva, poduzeo sve kako bi je ustrijelio hicem iz revolvera u neki dio tijela gdje se nalaze vitalni organi kako bi je usmrtio, proizlazi i iz okolnosti da je ispalio dva metka koja su prošla kroz vrata, na koja je bila naslonjena ta žrtva, a koja je pri tome zadobila tjelesne povrede desnog obraza i desne nadlaktice. Dakle, očito je propucavajući vrata optuženik pokušavao pogoditi žrtvu u glavu i trup, a što samo zbog nemogućnosti da točno utvrdi točan položaj tijela žrtve naslonjene na vrata nije uspio je usmrtiti pogotkom u vitalne organe i strukture. Stoga je pravilan zaključak prvostupanjskog suda da je samo zahvaljujući slučaju i u odnosu na tu žrtvu izbjegnuta smrtna posljedica.

7.3. Nadalje, nisu osnovani ni žalbeni navodi da nije dokazano da bi optuženik počinio kazneno djelo iz članka 215. stavka 1. KZ/11., pri čemu se naročito poziva na izdvojeni dio nalaza i mišljenja vještaka za balistiku, te ističe da nije utvrđeno da li je optuženik ispalio metak u smjeru kuće.

7.3.1. Međutim, zaključak prvostupanjskog suda da je dokazano da je optuženik počinio i kazneno djelo dovođenja u opasnost života i imovine općeopasnom radnjom ili sredstvom iz članka 215. stavka 1 KZ/11. je rezultat pravilne ocjene dokaza po sudu prvog stupnja, a posebice nalaza i mišljenja vještaka za balistiku Vedrana Nuića u cijelosti, kako samog za sebe, tako i u povezanosti sa ostalim dokazima. Naime, iz tog balističkog nalaza i mišljenja, vezano sa zapisnikom o očevidu, sudskomedicinskim vještačenjem i iskazima svjedoka, a posebice žrtve I. R., pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da je optuženik, dok se još nalazio na terasi izvan prostora ustanove, u smjeru ustanove pucao iz revolvera u unutrašnjost objekta. Obzirom da je tako ispaljeni projektil ne samo probio lim na pregradnom zidu i prozorsko staklo blagovaonice i hodnika, već se i zabio u zid iznad ulaznih vrata u kupaonicu te da su fragmenti stakla pogodili I. R., koja se nalazila u hodniku, uslijed čega je zadobila ozljede oka, a što ne bi bilo moguće da je do ispaljenja projektila došlo iz unutrašnjosti ustanove prema van, pravilan je takav zaključak prvostupanjskog suda. Stoga, pravilnost takvog zaključka nije dovedena u pitanje žalbenim navodima kojima se poziva samo na dio balističkog vještačenja, a zanemaruje da je taj vještak naveo da se analiza rasporeda oštećenja, kao i mjesto pronalaska zrna mora rastumačiti prema cjelokupnim materijalnim tragovima na mjestu događaja i da pojedinačna analiza nije moguća na osnovu fotodokumentacije i skice mjesta događaja, kao i da je isti vještak naveo, a obzirom na rezultate sudskomedicinskog vještačenja, da je predmetni hitac ispaljen izvana prema unutrašnjosti prostora ustanove. Uz to, pravilno utvrdivši da je optuženik na opisani način ispalio hitac iz revolvera u ustanovu u kojoj se nalazilo više osoba, i to u prostoriju u kojoj su se redovito nalazili korisnici i zaposlenici te ustanove, što je optuženiku bilo poznato, je izazvao opasnost za život i tijelo tih osoba, a uslijed čega je i I. R. upravo u prostoru ustanove zadobila tjelesnu ozljedu.

7.4. Optuženik nadalje pogrešno smatra u odnosu na kazneno djelo iz članka 118. stavka 1. KZ/11. da iz iskaza svjedoka J. A., koji potvrđuje njegovu obranu, a suprotno iskazu žrtve D. K., proizlazi da optuženik nije počinio to kazneno djelo, a obzirom da ni „provedenim sudsko-medicinskim vještačenjem nije isključena mogućnost zadobivanja ozljeda padom žrtve, posebice imajući u vidu lokalizaciju zadobivenih ozljeda te da je žrtva u trenutku događaja bila u pijanom stanju.“ Međutim, i po ocjeni Visokog kaznenog suda Republike Hrvatske, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da je iskaz žrtve D. K. da ga je optuženi udario snažno staklenom bocom po glavi i porezao ga razbijenom bocom po ruci, vjerodostojan te u skladu sa iskazima nepristranih svjedoka T. Š. i S. P., koji su potvrdili da im je neposredno po događaju ozlijeđeni oštećenik rekao da mu je ozljede nanijela druga osoba, a posebice da je potvrđen nalazom i mišljenjem vještaka sudske medicine dr. Petra Škavića. Naime, suprotno žalbenim navodima, iz tog nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da oštećenik nije mogao te ozljede zadobiti padom, kako tvrdi optuženik, već upravo na način opisan po oštećeniku. Stoga je i pravilna ocjena prvostupanjskog suda da je iskaz svjedoka J. A., koji potvrđuje obranu optuženika da nije na opisani način nanio tešku tjelesnu ozljedu oštećeniku, usmjeren na olakšavanje procesnog položaja optuženika, koji mu je prijatelj.

7.4.1. Dakle, pravilno je prvostupanjski sud, cijeneći iskaz oštećenika, nalaz i mišljenje sudsko medicinskog vještaka, te gore navedenih svjedoka, zaključio da su se u ponašanju optuženika predmetne zgode ostvarili subjektivni i objektivni elementi kaznenog djela teške tjelesne ozljede iz članka 118. stavka 1. KZ/11. na način kako je to opisano u prvostupanjskoj presude.

7.5. Iako optuženik ističe i žalbenu osnovu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i u pogledu kaznenog djela teškog ubojstva počinjenog na štetu žrtve A. P., njegove majke, žalbenim navodima se ni ne pobija pravilnost činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda u pogledu tog kaznenog djela. Tako se žalbom ne pobija da je optuženik u namjeri da usmrti A. P. ispalio jedan metak iz revolvera i nanio joj prostrijelnu ranu u predjelu vrata i prsnog koša uslijed čega je preminula, kao i da je ta žrtva majka optuženika, koja zbog godina te otežane pokretljivosti i djelomične oduzetosti desne strane tijela nije bila sposobna pružiti si pomoć ni pobjeći.

7.5.1. Također se upravo žalbom optuženika apostrofira kao pravilan zaključak prvostupanjskog suda naveden u točki 101. obrazloženja da je motiv optuženika za takvo postupanje „rješavanje jednom za sva vremena vlastite loše financijske situacije i oslobađanje od vlastite postojeće, iscrpljujuće i dugotrajne obveze plaćanja smještaja doma za majku, koja je godinama boravila u tom domu, pri čemu je smještaj u više navrata i poskupljivao, što ga je posebno frustriralo te se odlučio na iskazivanje svog stava o tome, smatrajući nepravednim i neopravdanim da Proizvodno uslužna zadruga „V.“ i dalje ostvaruje prihod na njegov račun.“.

8. Međutim, upravo slijedom prethodnih utvrđenja, osnovani su žalbeni navodi optuženika u odnosu na ovo kazneno djelo zbog povrede kaznenog zakona iz članka 469. točke 4. ZKP-a. Naime, na tako pravilno utvrđeno činjenično stanje prvostupanjski sud je primijenio pogrešnu materijalnopравnu normu na način što je kazneno djelo počinjeno na štetu svoje majke A. P. pogrešno pravno kvalificirao kao kazneno djelo teškog ubojstva ženske osobe iz članka 111. a KZ/11., iako iz prije navedenih i pravilno po prvostupanjskom sudu utvrđenih odlučnih činjenica, a

posebice u pogledu motiva optuženika za počinjenje ovog kaznenog djela, kao i svih okolnosti odnosa optuženika i njegove majke-žrtve A. P. ne proizlazi da bi se radilo o ubojstvu iste zato što je „ženska osoba“, odnosno o rodno utemeljenom ubojstvu žrtve.

8.1. Naime, kaznenim djelom teškog ubojstva ženske sobe iz članka 111. a KZ/11. je inkriminirao rodno utemeljeno ubojstvo ženske osobe tj. femicid kao najteži oblik rodno uvjetovanog nasilja. Člankom 3. d. Konvencije Vijeća Europe o sprečavanju i borbi protiv nasilja nad ženama i nasilja u obitelji(„Narodne novine – Međunarodni ugovori“ broj 3/18, dalje u tekstu: Istanbulska konvencija) je definirano rodno utemeljeno nasilje nad ženama kao nasilje usmjereno na ženu zbog toga što je žena ili koje nerazmjerno pogađa žene, a koja definicija je sadržana i u članku 87. stavku 32. KZ/11.

8.1.1. Pri ocjeni da li je optuženik počinio kazneno djelo iz članka 111.a KZ/11. ovaj sud je imao na umu da, kada se u pravnoj teoriji i praksi govori o rodno utemeljenom nasilju nad ženama, da je rodno utemeljeno nasilje ono koje se provodi nad određenom osobom zbog njezina spola ili roda te koje nerazmjerno pogađa osobe određenog roda. Taj rod je ženski pa je žrtva rodnog nasilja u pravilu žena, baš zato što je žena. Dakle, riječ je o strukturalnom nasilju koje je jedan od ključnih socijalnih mehanizama kojim se žene prisilno stavlja u podređeni položaj u odnosu na muškarce (Preambula, Istanbulska konvencija), a o čemu je ovaj drugostupanjski sud vodio računa uz već spomenutu odredbu članka 3. d. Istanbulske konvencije, prilikom ocjene da se u konkretnom slučaju radilo o rodno utemeljenom ubojstvu ženske osobe.

8.1.2. Stavak 2. članka 111.a KZ/11. predstavlja interpretativnu normu koja ukazuje na kriterije kojima bi se trebao sud rukovoditi prilikom utvrđenja da li se radi o rodno utemeljenom nasilju pa su u toj odredbi navedene alternativno postavljene femicidne okolnosti vezane uz svojstvo žrtve i odnos sa počiniteljem, pa tako i da bi se radilo o ranjivoj žrtvi, odnosno bliskoj osobi, kao i uz okolnosti izvršenja kaznenog djela. Da se radi o primjerice navedenim takvim okolnostima iz kojih može proizlaziti rodna uvjetovanost takvog kaznenog djela, proizlazi i iz dijela te odredbe kojom je se navodi da će se uzeti u obzir tako navedene okolnosti pri utvrđivanju kaznenog djela iz članka 111.a stavka 1. KZ/11., kao i postojanje drugih okolnosti koje upućuju da se radi o rodno utemeljenom nasilju. Stoga, za opstojnost ovog kaznenog djela počinjenog na štetu optuženikove majke kao ženske osobe, nije bilo dovoljno da sud utvrdi da je postojala neka od okolnosti navedenih u članku 111. stavku 2. KZ/11., pa tako ni okolnosti ranjivosti žrtve i da bi se radilo o bliskoj osobi počinitelju, već je bilo potrebno iz cjelokupnog konteksta počinjenja tog terećenog kaznenog djela utvrditi da se radilo o ubojstvu majke baš zato što je ženska osoba tj, da je bilo u pitanju kazneno djelo rodno utemeljenog nasilja.

8.2. U činjeničnom opisu kaznenog djela počinjenog na štetu žrtve A. P. je navedeno da se radi o majci optuženika te je opisano da je ta žrtva bila smještena u ustanovi namijenjenoj za smještaj starijih i teško bolesnih odraslih osoba, te da je zbog starosti i otežane pokretljivosti i djelomične oduzetosti desne strane tijela nesposobna pružiti si pomoć i pobjeći, dakle opisano je da se radi o žrtvi bliskoj okrivljeniku koja je bila ranjiva zbog visoke životne dobi i teškog zdravstvenog stanja, a zbog čega je i bila smještena u ustanovu koja vodi brigu o takvim osobama. Međutim, iako se radi o

okolnostima koje treba uzeti u obzir temeljem članka 111.a stavka 2. KZ/11., prilikom utvrđivanja da li se radi o kaznenom djelu teškog ubojstva ženske osobe, iz svih drugih okolnosti predmetnog događaja pravilno utvrđenih po prvostupanjskom sudu, ne proizlazi da bi postupanje optuženika prema toj žrtvi, kako je opisano u prvostupanjskoj presudi bilo rodno utemeljeno.

8.3. Naime, prvostupanjski sud u prije navedenim razlozima u točki 101. obrazloženja pobijane presude obrazlaže činjenični zaključak da je motiv optuženika za počinjenje tog kaznenog djela na štetu njegove stare i bolesne majke bio u teškim imovinskim prilikama u koje je došao zbog dugotrajne nemoći i bolesti te žrtve i obveze plaćanja njezinog smještaja u domu u kojem je mogla dobiti odgovarajuću skrb. Takav činjenični zaključak nije pobijan od strane državnog odvjetništva, a koje nije podnijelo žalbu, dok se žalba optuženika upravo poziva na takav zaključak prvostupanjskog suda kao ispravan. Uz to je prvostupanjski sud utvrdio da je optuženik zbog bolesti i nemoći majke odustao od mogućnosti preseljenja u inozemstvo radi zaposlenja, da je radi podmirivanja troškova njenog smještaja prodao kuću naslijeđenu od oca, zadužio se u banci i kod prijatelja, a njegova primanja zajedno s majčinima nisu bila dovoljna da podmire troškove njezinog smještaja u domu i njegovih svakodnevnih potreba te da je već bio opomenut zbog neplaćanja svih troškova njenog smještaja, a od njega se očekivalo da pristane i na daljnje povećanje cijene tog smještaja, pa i da je upravo tog dana došao na unaprijed dogovoreni sastanak u domu radi rješavanja zaostalih neplaćenih troškova smještaja majke, kao i potpisivanja aneksa ugovora kojim je povećana cijena njezinog smještaja. Dakle, iz svih prije navedenih okolnosti utvrđenih po prvostupanjskom sudu proizlazi da je motivacija optuženika za počinjenje ovog kaznenog djela bila rodno neutralna jer niti iz jedne okolnosti utvrđene po prvostupanjskom sudu ne proizlazi da bi njegova odluka da ubije majku bila motivirana činjenicom što je ženska osoba. Štoviše, iz svih prije navedenih okolnosti proizlazi da bi motivacija kod optuženika bila jednaka i u odnosu na bilo koju drugu osobu u istovjetnoj situaciji u odnosu na optuženika, neovisno o njezinom rodu. Uz to, da postupanje optuženika tempore criminis nije bilo rodno uvjetovano ukazuje i okolnost da je optuženik nakon majke ubio, odnosno pokušao ubiti prije navedene žrtve, a koje, osim zaposlenika, su sve bile stare i nemoćne ženske osobe, sa kojima nije bio ni u kakvom odnosu, a u pogledu kojih djela ni državni odvjetnik nije smatrao da bi se radilo o kaznenim djelima iz članka 111.a KZ/11., već o kaznenim djelima teškog ubojstva iz članka 111. točke 2. KZ/11.

8.4. Osnovani su stoga žalbeni navodi optuženika zbog povrede kaznenog zakona jer je prvostupanjski sud u odnosu na radnje optuženika počinjene na štetu žrtve A. P. pogrešno zaključio da su istima ostvarena sva obilježja kaznenog djela teškog ubojstva ženske osobe iz članka 111.a KZ/11. jer iz svih prije navedenih utvrđenja prvostupanjskog suda proizlazi da se nije radilo o rodno utemeljenom ubojstvu ženske osobe, već se radilo o teškom ubojstvu optuženiku bliske i ranjive žrtve.

8.5. Stoga, kako činjenični opis tog kaznenog djela za koje je optuženik proglašen krivim prvostupanjskom presudom sadrži sve elemente bića, pa tako i kvalifikatorne okolnosti kaznenog djela teškog ubojstva iz članka 111. KZ/11. i to iz točke 2. te zakonske odredbe-da se radi o žrtvi posebno ranjivoj zbog njene dobi i iz točke 3. te zakonske odredbe-da je žrtva majka optuženika, pa time i bliska osoba, sukladno članku 87. stavku 9. KZ/11., a koje su pravilno utvrđene po prvostupanjskom sudu, ali pogrešno cijenjene kao okolnosti počinjenja kaznenog djela iz članka 111.a KZ/11.

8.6. Slijedom navedenog djelomično je prihvaćena žalba optuženika zbog povrede kaznenog zakona iz članka 469. točke 4. ZKP-a te je temeljem članka 486. stavka 1. ZKP-a preinačena prvostupanjska presuda u pravnoj oznaci djela počinjenog na štetu žrtve A. P., a kako je navedeno u točki I. izreke ove odluke. Ovakvom izmjenom u pravnoj oznaci tog kaznenog djela optuženik nije osuđen na teže kazneno djelo od onoga za koji je optužen, obzirom da je za oba kaznena djela zapriječena ista kazna zatvora od najmanje 10 godina ili kazna dugotrajnog zatvora, a prije navedene kvalifikatorne okolnosti iz točke 2. i 3. članka 111. KZ/11. su sadržane i u činjeničnom opisu ovog kaznenog djela u optužnici državnog odvjetništva, bez ikakvih izmjena, pa kako sud nije vezan zakonskim opisom i pravnom kvalifikacijom, tako je i odlučeno kao u točki I. izreke ove presude.

8.7. U preostalom dijelu, a kako je već navedeno, neosnovana je žalba optuženika iz žalbene osnove povrede kaznenog zakona obzirom da su u pogledu ostalih kaznenih djela za koje je oglašen krivim navedeni u činjeničnom opisu u prvostupanjskoj presudi svi elementi bića terećenih kaznenih djela, pa tako i kvalifikatorni elementi kaznenih djela teškog ubojstva i teškog ubojstva u pokušaju u vidu posebne ranjivosti žrtava zbog njihove dobi, a koja okolnost je u pogledu svake od žrtve dovoljno konkretizirana. Uz to, žalbenim navodima da „je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno, što za posljedicu ima i povredu kaznenog zakona na štetu optuženika“, se ne obrazlaže, pa kako je o ovom dijelu te žalbene osnove već odlučeno u okviru žalbene osnove zbog pogrešno i nepotpunog činjeničnog stanja, žalitelja se upućuje na već iznesene razloge za isto.

8.8. Ispitivanjem pobijane presude sukladno članku 476. stavku 1. točka 2. ZKP-a nije nađeno da bi bile povrijeđene neke druge odredbe kaznenog zakona na štetu optuženika, a na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, osim one koja je utvrđena i već prethodno opisana u točki 8. ove odluke.

9. Žaleći se zbog odluke o kazni, optuženik smatra da je drugostupanjski sud podcijenio brojnost i značaj olakotnih okolnosti na njegovoj strani, dok je pridao prevelik značaj utvrđenim otegotnim okolnostima „koje dijelom čine i kvalifikatorna obilježja terećenih kaznenih djela.“ Ističe kako je drugostupanjski sud bio dužan prilikom odmjeravanja kazne cijeliti i prijašnji okrivljenikov život, njegove osobne i imovinske prilike, a koji proizlaze iz provedenog psihijatrijskog psihologijskog vještačenja, koji se u tom dijelu citira, a naročito u pogledu okolnosti vezano uz bolest majke koja je onemogućila njegove planove za boljim životom kod ujaka u Australiji, kao i da je zbog pogoršanja njezinog stanja bio primoran ju smjestiti u dom za starije osobe čije troškove je uz nerazmjerne teškoće podmirivao, da je odbijen sa zahtjevom radi priznanja prava na invalidninu majci, da je u pokušaju podmirenja troškova života prodao kuću naslijeđenu od oca, kreditno se zadužio, pa se u konačnici zadužio i kod prijatelja, kao i da dosad nije osuđivan niti prijavljen za počinjenje bilo kojeg kaznenog djela.

10. Nije osnovana žalba optuženika zbog odluke o kazni.

10.1. Određujući vrstu i mjeru kazne koju u konkretnom slučaju valja primijeniti sud uvijek mora uzeti u obzir sve one okolnosti koje utječu na to da kazna po vrsti i mjeri bude lakša ili teža za počinitelja određenog kaznenog djela. U skladu s tim kriterijem

prvostupanjski sud je pravilno utvrdio i optuženiku u dovoljnoj mjeri cijenio kao olakotne raniju kaznenu neosuđivanost i prekršajnu neosuđivanost u odnosu na sva kaznena djela. Uz to je prilikom odmjeravanja pojedinačnih kazni za kaznena djela na štetu žrtava S. S., O. K., K. J., M. Đ. i L. P. u dovoljnoj mjeri cijenio da su ista ostala u pokušaju, a u odnosu na kazneno djelo iz članka 118. stavka 1. KZ/11. da kod oštećenog nema trajnijih zdravstvenih posljedica tog kaznenog djela.

10.1.1. Prije navedene okolnosti vezano uz prijašnji život optuženika od ranog djetinjstva do odlaska u mirovinu istaknute u žalbi ne ukazuju na potrebu blažeg kažnjavanja, obzirom da se radi o uobičajenim životnim prilikama osoba optuženikove životne dobi. Također ni okolnost prethodne skrbi o majci, pa i loših imovinskih prilika zbog pružanja takve skrbi, a obzirom da je upravo, kako utvrđuje prvostupanjski sud, isto bilo motiv teškog ubojstva majke, ali i drugih šticećenika, te ostalih kaznenih djela počinjenih na štetu zaposlenika i šticećenika te ustanove za koja je proglašen krivim prvostupanjskom presudom, doista nije trebalo cijeliti olakotnom okolnošću.

10.1.2. Također je prvostupanjski sud s pravom cijenio brutalnost i upornost prilikom počinjenja kaznenih djela u prostorima Proizvodno uslužne zadruge V. namijenjene smještaju starijih i teško bolesnih osoba kao otegotne okolnosti, budući da je na prije opisani način manifestirana kriminalna volja koja u značajnoj mjeri odstupa od uobičajene brutalnosti i upornosti koje su svojstvene kod ovakvih najtežih kaznenih djela, a što onda svakako ima i znatan utjecaj na visinu kazne. Uz to je pravilno cijenio otegotnim i da je optuženik ista kaznena djela prethodno planirao i takav plan hladnokrvno realizirao, došavši na dogovor o plaćanju smještaja naoružan sa revolverom i lovačkim nožem, te da je posjedovao razno oružje i streljivo bez ovlaštenja, a koje je osim na licu mjesta, izuzeto i pronađeno i prilikom pretrage optuženikovog doma. Također je pravilno prvostupanjski sud cijenio otegotnim i ponašanje optuženika prije i nakon počinjenja tih kaznenih djela, pa tako i da je prethodno otišao do ugostiteljskog objekta u blizini doma gdje konzumira piće, te da se u isti objekt i vraća držeći u ruci revolver, obavještava prisutne da je ubio 8 osoba i da se o tomu može snimati film, te traži da drugi sa njim i piju, koristeći pištolj, a iz kojih svih okolnosti proizlazi izrazita hladnokrvnost, te promišljenost i nedostatak bilo kakvog kajanja zbog počinjenog. U pogledu kaznenog djela iz članka 118. stavka 1. KZ/11. prvostupanjski sud je pravilno i u dovoljnoj mjeri cijenio kao otegotno da je to kazneno djelo počinio na štetu dobrog poznanika, te pokazanu upornost pri izvršenju tog kaznenog djela, udarajući bocom u glavu žrtve i rezanjem je po ruci razbijenom staklenom bocom.

10.1.3. Suprotno paušalnim žalbenim navodima prvostupanjski sud ni jednu kvalifikatornu okolnost kaznenih djela za koje je optuženik proglašen krivim nije cijenio kao otegotnu okolnost. Preostalim žalbenim navodima se ni ne pobija činjenična utvrđenja prvostupanjskog suda vezano u pogledu konkretnih otegotnih okolnosti, već samo da bi bio precijenjen njihov značaj za odmjeravanje kazne. Vezano uz takve žalbene navode ovaj drugostupanjski sud nalazi da prilikom utvrđenja pojedinačnih kazni prvostupanjski sud nije precijenio značaj svih prije navedenih okolnosti od značaja za kažnjavanje, a posebice obzirom na iskazani izrazito visok stupanj kriminalne volje u počinjenju svakog od kaznenih djela za koje je proglašen krivim prvostupanjskom presudom, uz okolnosti da je u pogledu kaznenih djela počinjenih 22. srpnja 2024. ista i planirao, te došao u ustanovu

namijenjenu brizi o starim i nemoćnim osobama naoružan pištoljem, za koji je ponio i dodatno streljivo, kao i nož, te se kretao tako naoružan po naseljenom mjestu, te iskazanu ravnodušnost nakon izvršenja tih kaznenih djela.

10.2. Stoga, obzirom na značaj i težinu po prvostupanjskom sudu svih pravilno utvrđenih i cijenjenih okolnosti od značaja za kažnjavanje, i prema ocjeni ovog drugostupanjskog suda su pravilno odmjerene pojedinačne kazne zatvora po prvostupanjskom sudu, time da nalazi i da je kazna dugotrajnog zatvora u trajanju 25 godina za kazneno djelo počinjeno na štetu A. P. primjerena svim prije navedenim takvim okolnostima.

10.3. Također, i prema ocjeni ovog drugostupanjskog suda jedinstvena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od 50 godina je utemeljena na pravilnoj ocjeni optuženikove ličnosti i počinjenih kaznenih djela u njihovoj ukupnosti te jedina primjerena za ostvarenje svrhe kažnjavanja iz članka 41. KZ/11., jer se samo tom najstrožom kaznom propisanom zakonom može u dovoljnoj mjeri izraziti društvena osuda zbog počinjenih kaznenih djela, jačati povjerenje građana u pravni poredak utemeljen na vladavini prava, utjecati na počinitelja i sve druge da ne čine kaznena djela kroz jačanje svijesti o pogibelnosti činjenja kaznenih djela i o pravednosti kažnjavanja njihovih počinitelja te omogućiti počinitelju ponovno uključivanje u društvo.

10.3.1. Naime, prvostupanjski je sud tako prilikom odmjeravanja te jedinstvene kazne cijenio osobine ličnosti optuženika koje proizlaze iz psihijatrijsko-psihologijskog vještačenja po vještacima Zavoda za forenzičnu psihijatriju „Dr. Vlado Jukić“ Klinike za psihijatriju Vrapče, i to narcističkog poremećaja ličnosti uz prisutne crte disocijalnog poremećaja ličnosti, a naročito impulzivnosti kao odgovora na narcističke povrede, latentne agresivnosti, nižeg praga tolerancije na frustracije, mogućnosti pretjeranih emocionalnih i impulzivnih reakcija uz povremene ispade srdžbe bez sagledavanja posljedica, slabije samokontrole, poteškoća u stvaranju dubljih emocionalnih odnosa, poteškoća sa preuzimanjem odgovornosti, projektivnosti, nepovjerljivosti, pretjerane interpersonalne osjetljivosti, kao i smanjene kritičnosti, a što se ni ne pobija žalbom. Uz to je pravilno prvostupanjski sud cijenio svih 13 kaznenih djela za koje je optuženik proglašen krivim pobijanom presudom u njihovoj ukupnosti, pa kada se ima u vidu brojnost, težinu i prije opisan način izvršenja kaznenih djela, iz kojeg proizlazi naročita upornost i odlučnost u počinjenju tih kaznenih djela, a posebice teških kaznenih djela protiv života i tijela počinjenih 22. srpnja 2024., od kojih 11 počinjenih u razdoblju od desetak minuta ispaljivanjem najmanje 14 metaka iz revolvera u glavu, odnosno prsni koš na štetu štićenika i zaposlenika ustanove za brigu o starim i nemoćnim osobama, a od toga pet kaznenih djela teškog ubojstva iz članka 111. točke 2. KZ/11. za koje su mu utvrđene kao pojedinačne prije navedene kazne dugotrajnog zatvora te zaključio da je samo jedinstvena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od 50 godina primjerena svim prije navedenim okolnostima i svrsi kažnjavanja propisanoj zakonom.

10.4. Ipak, valja istaći da je uslijed prije navedene preinake zbog povrede kaznenog zakona po ovoj drugostupanjskoj presudi u pravnoj oznaci djela počinjenog na štetu žrtve A. P. kao kaznenog djela teškog ubojstva iz članka 111. točke 2. i 3. KZ/11., valjalo preinačiti prvostupanjsku presudu i u odluci o kazni, radi pravilnog pravnog označavanja tog kaznenog djela za koje se utvrđuje pojedinačna kazna. Stoga je na

temelju članka 486. stavka 1. ZKP-a preinačena prvostupanjska presuda i u odluci o kazni, kako je navedeno u točki II. ove drugostupanjske presude.

11. Iako se optuženik ne žali na odluku o oduzimanju predmeta kojom su mu na temelju članka 79. stavka 2. KZ/11. oduzeti revolver, streljivo i lovački nož, ovaj drugostupanjski sud sukladno članku 478. ZKP-a ispitao je presudu i u tom dijelu, te zaključio da je pravilna i zakonita takva odluka kojom su oduzeti navedeni predmeti za koje je utvrđeno da su bili upotrijebljeni i namijenjeni počinjenju kaznenih djela.

12. Slijedom navedenog, na temelju članka 482. i 486. stavka 1. ZKP-A odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 26. listopada 2026.

Predsjednica vijeća
Marija Balenović

Uputa o pravu za žalbu:

Protiv ove drugostupanjske presude stranke imaju pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave njenog prijepisa. Žalba se podnosi Županijskom sudu u Bjelovaru, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku, a o njoj u trećem stupnju odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske.